

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Reggeli torna

*Egyik szállhoz a másikat,
ha letekeredne végre –
lábjegyzetre az álmoskönyvben:
a végére vagyok kíváncsi.
Egyik száll: evezés a felszínen,
a másik mélytengeri merülés lenne,
s ahol a kettőt összebogozom:
szobahőmérséklet, tojáséj,
hőmérőm számlapja pedig
tényleg egy horgony szára,
a higanygömb: kormánykerék –
buta szimbolikát használok,
mikor villásreggeli helyett
mégis visszajutok a tojáshoz.
Miért idéztem éppen ezt,
korántsem büntetlenül:
tíz perc vécé, de már kávé
közben is enyhe undor
a lágytojás gondolatára:
már álmofejtés előtt villanyt
gyújtok – a hétből ama első napon
mikor Isten arra ébredt, hogy fázik.*

Fül

*Profilba dermedt odafigyelés,
és erős nosztalgia az intimitás után:
ha csak félig vagyok őszinte,
valahogy így, vagy esetleg:
mint némafilm-vetítéseken, ezután már*

*végleg hallótávolságon kívül.
Mondjuk, hogy háborús történet;
az első képen kelepcebe (beomolt
alagútba) csalt főhős, aztán mert rossz
hasonlat volt, kievickélés az alagútból.
A harmadik képen már Fül-orr-gégeklinika,
brosúrazuhatag és orrfacsaró bűz,
azaz: doktor úr-fintor, az első
szöveg pedig semlegesebb nem is lehetne:
„Középfülgyulladás, kilyukadt dobhártya.”
Ejtem tehát a háborús történetet,
bár az alagút-hasonlat jó volt,
és vannak még benne hasznosítható részek:
kalandos szökésem például
és megtérésem az asszonyhoz.
A méhviaszba mártott papír-
tölcsért ahogy a fülben ég,
csakis ilyen becéző környezetben
tudom elképzelni. És innen figyelem,
ahogy a világ kilencven fokalos
fordulat után újrendezi sorait.*